

Základ naší jistoty

Hošťálková 1. 1. 2019

Písně: 111, 361, 534, 484, 532

Čtení z Písma: ev. Matouše 17, 1 - 12

Text kázání: 2.ep. Petrova 1, 16 - 21

Milí bratři a sestry,

druhý list Petrův, ze kterého jsme vybrali náš dnešní text ke společnému přemýšlení, bývá považován za nejmladší spis Nového zákona, který pochází až někdy z druhého století. V jaké situaci byli křesťané sborů, kterým autor tohoto dopisu píše? Porovnáme-li to, co čteme v prvním Petrově dopise, s tím, co stojí v dopise druhém, zjistíme, že zde došlo k posunu. Zatím co první dopis přináší potěšení křesťanům procházejícím protivenstvím, druhý odhaluje ohrožení zevnitř. Křesťané druhého století jakoby začínali pozbývat naděje v konečné Kristovo vítězství a otevírali se tak pochybnostem ohledně Kristovy spasitelné moci. Ve třetí kapitole doslova čteme otázku, kterou si kladli: **„Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové“** - patrně se zde myslí na smrt apoštolů - **„všecko zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření.“**

Až sem, na samé hranice nevěry, se dostali ti, kterým je epištola adresována. A autor tohoto dopisu se cítí povinen tyto křesťany, unavené dlouhým čekáním na příchod Páně, povzbudit. Chce v nich probudit novou víru, opět jim otevřít oči pro budoucnost. Takové povzbuzení víry a naděje potřebujeme také my dnes. Otevírá se před námi Nový rok - jaký je tedy náš výhled do budoucnosti? Kolik pochybností a otázek se před námi objevuje! Většinou tímto směrem raději nehledíme; ani ti nejvěrnější nejsou ušetřeni okamžiků, kdy se jim zaslíbená naděje rozplývá a vytrácí. Vůči pochybnostem není imunní nikdo. Tak jako běžec na trati potřebuje být povzbuzován a ujišťován o tom, že doběhne, potřebuje být o budoucnosti, která se otevírá s Kristem, ujišťován také každý křesťan. O co tedy smíme i my opřít svou naději?

Jestliže dobře nasloucháme a rozumíme našemu textu, pak zde zaznamenáme tři jistoty, o které svou naději opřít smíme: a) Zjevení Boží slávy v Ježíši Kristu; b) Svědectví očitých svědků, kteří byli při tom; c) Prorocké slovo, nesené Duchem svatým, které se tím naplnilo. Tak jako horolezec, má-li bezpečně zdolat nějakou skálu, musí mít stále tři pevné body, kterých se může zachytit, předkládá nám také náš text tři pevné body, o které se smíme opřít, abychom se dobrali jistoty křesťanské naděje, kterou tolik potřebujeme.

a) Zjevení Boží slávy v Ježíši Kristu - to je ona první jistota, která nás drží. Apoštol to vyjádřil slovy: **„On přijal od Boha Otce čest a slávu, když k němu ze svrchované slávy zazněl hlas: Toto jest můj milovaný Syn, v němž jsem nalezl zalíbení...“** Je jistě zvláštní, že autor epištoly zde nemluví ani o Kristově kříži, ani o jeho zmrtvýchvstání, ale místo toho staví do popředí událost zjevení Boží slávy, ke které došlo při „proměnění Páně“ na hoře. Jakoby bylo, pro jistotu křesťanské naděje, právě toto zjevení Boží slávy v Ježíši Kristu rozhodující. A skutečně tato událost, kdy se Bůh sám přiznává k Ježíši jako ke svému milovanému Synu, je pro autora epištoly

- a zřejmě byla i pro celou křesťanskou církev - příslibem slavné budoucnosti našeho Pána. Učedníkům bylo tehdy dáno zahlédnout něco z oné očekávané a vyhlížené budoucí slávy.

Ano, nejprve musí Pán Ježíš projít utrpením smrti, musí být zabit; aby třetího dne vstal z mrtvých, a nakonec aby přišel v slávě a moci jako Vítěz a Pán, jako Vykupitel světa, jako Král králů a Pán pánů. Tak Bůh tehdy, před zraky několika učedníků, poodhalil budoucnost a zjevil svou slávu. Právě sem je vložen základní kámen naší naděje. Naše naděje je založena v Božím zjevení člověku. Není z nás. Nedospěli jsme k ní svým přemýšlením, nezjevilo nám to ani naše „*tělo a krev*“. Svou víru a naději nezakládáme na nějakých „*vymyšlených bájkách a snech*“. Nepromítáme do ní své zbožné tužby a představy. Vycházíme z Božího zjevení slávy. To platí. S tím se nedá hnout. Neotřesitelným základem, na kterém stavíme, je to, co se v určitém okamžiku stalo mezi nebem a zemí.

b) Druhým opěrným bodem naší naděje je **svědectví očitých svědků**: „***Tento hlas, který vyšel z nebe, jsme my slyšeli, když jsme s ním byli na svaté hoře***“, tak jsme to četli. Svědectví očitých svědků něco znamená, má to svou váhu. Pokud někdo opakuje pouze to, co má z druhé ruky, je to svědectví velmi chabé. Ale: „*Viděl jsi to? Byl jsi při tom?*“ - To je potom něco zcela jiného. Na začátku knihy Janova Zjevení čteme tato pozoruhodná slova: „***Jan dosvědčil Boží slovo a svědectví Ježíše Krista, vše, co viděl.***“ A podobně v úvodu prvního Janova dopisu čteme: „***Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme.***“ Pán Ježíš posílá své učedníky, aby o něm vydávali svědectví, a váhu jejich svědectví zdůvodňuje větou: „***...neboť jste se mnou od začátku.***“ Ježíšovi učedníci byli svědky jeho slov i jeho činů. A očitým svědkům se dá věřit.

Svědectví, na kterém je založena naše víra a ze kterého roste naše naděje, je svědectvím těch, kteří byli při tom, kteří byli svědky zjevení jeho slávy. Byla jim odhalena a oni viděli Kristovu budoucnost.

Jejich svědectví, svědectví očitých svědků je tedy tou druhou oporou naší víry. Vždyť v takové slávě se učedníkům nezjevil Pán ani po svém vzkříšení! Vzkříšený Pán jim ukázal rány na ruce a na nohou, ukázal jim svůj proboděný bok, ale na „hoře proměnění“ uviděli nadto jeho tvář která „***zářila jako slunce a jeho šat byl oslnivě bílý***“. Slyšeli, když k němu ze svrchované slávy zazněl hlas: „***Toto je můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení.***“

c) Třetí jistotou, na které - jako křesťané - smíme založit svou naději je **prorocké slovo nesené Duchem svatým**. Slovo, které mluvili lidé, poslaní od Boha - z popudu Ducha svatého.

Pro autora epištoly je zjevením Páně, kterého byli učedníci očitými svědky na svaté hoře, prorocké slovo potvrzeno. Co dávno Duch svatý ústy proroků oznámil, to se nyní děje. A tak se jistota naší křesťanské naděje opírá také o prorocké slovo Písma. Proč? Proč právě o prorocké slovo Písma? Proč ne o nějaké jiné slovo dávných nebo současných věštců? Je přece mnoho pohledů na budoucnost. Martin Luther by zde zvolal: **Pouhé Písmo!** To je ten pevný bod, kterého se můžeme zachytit v nejistotách a zmatcích doby, všelijakých učení i ve svých pochybnostech o budoucnosti.

Apoštol chválí ty, kdo se drží prorockého slova a říká, že činí dobře. Vždyť „***nikdy nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé poslaní od Boha.***“ Oni mluvili ne ze své vůle nebo svého rozumu, ale z Boha!

Byli Bohem pověřeni, aby vyřídili to, co vyříditi měli. Duchem svatým byli doslova unášeni jako silným proudem řeky. Byli jím přemoženi, nesení. Nemohli jinak, ať se třeba mnozí Božimu pověření bránili. Boží slovo v nich přece bylo jako oheň!

Na takové svědectví smíš (smím) postavit svou nadějnou jistotu. Vždyť je to Boží zaslíbení, které se mnohokrát a rozličnými způsoby osvědčilo. Osvědčilo se u Abrahama, Izáka i Jákoba, u Mojžíše i Eliáše. Osvědčilo se na „hoře proměnění“ Božím zjevením, kterého byli učedníci očitými svědky. V celém Starém zákoně se vlastně všechno nese a ukazuje ke Kristu. Když se vzkříšený Pán připojil k oněm dvěma poutníkům, kteří šli do Emauz, **„začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma“**. Proto je svědectví Písma **základem naší jistoty**. Boží slovo, dosvědčené Božím zjevením a nám sdělené očitými svědky, to je **„svíce, svítící v temném místě, dokud se nerozbřeskne den a jitřenka vám nevzejde v srdci.“**

Máme se tedy, bratři a sestry, o co opřít i v tomto Novém roce - ve svém očekávání, ve svých pochybnostech a úzkostech, v mdlobě své víry i ve svých zklamáních. Kristovo evangelium zůstává stále stejné a nepohybné, nepřizpůsobí se v postupujícím čase. Zjevení Boží slávy v Ježíši Kristu, svědectví očitých svědků, prorocké slovo, to všechno mluví pro naději, kterou Ježíš svou obětí tomuto světu dává. **„Kdo v něho věří, nebude zahanben.“**

Amen.